

Rachid

Het duurde nogal lang voordat duidelijk werd of Rachid nou wel of niet een nieuw huis moest. Zijn eigenaar kwakkelde behoorlijk met zijn gezondheid, maar hoopte, ondanks opname in een verpleeghuis, steeds dat het weer beter zou worden. We namen Rachid in afwachting van wat er ging gebeuren wel in opvang.

WaarderingNog niet gewaardeerd

[Stel een vraag over dit artikel](#)

Eerst leek het of het allemaal nog wel mee zou vallen en de eigenaar misschien wel terug naar huis zou kunnen. Tijdens het lange wachten op uitsluitel bezocht de oude eigenaar Rachid (en zijn roedelgenote Farida) ook wel eens. Wat ons altijd bij zal blijven is dat hij dan liefdevol een pakketje uit zijn jaszak haalde waar stukjes vlees in zaten die hij uit zijn mond gespaard had om aan zijn geliefde Afghanen te kunnen geven.

Aan het begin van dit jaar was de kogel dan toch door de kerk: we moesten toch maar een nieuw huis gaan zoeken voor Rachid. Rachid ging vervolgens een tijdje in opvang bijeen van onze opvanggezinnen. Gelukkig zijn die niet voor een kleintje vervaard, want Rachid vond wel dat hij de baas was over de al aanwezige Afghaan. En dat ging niet helemaal zonder slag of stoot, maar de heren hadden toch al snel in de gaten dat het eigenlijk best leuk is met z'n tweeën. Rachid liet meer dan eens zien dat hij een enorm gewiekste dief is: zo liggen er blokjes kaas op tafel en zonder dat iemand iets gemerkt heeft liggen er plotseling geen blokjes kaas. En je zou echt zweren dat Rachid zich niet bewogen heeft.

De belangstelling voor Rachid was matig, zeer matig, of eigenlijk gewoon nul. Er waren wel mensen die een Afghaan wilden, maar dan een teef, of een jongere hond of zelfs een oudere, of een andere kleur, of een grotere of een kleinere. Maar niet onze 8-jarige Rachid.

Daar kwam verandering in toen we een telefoontje uit België kregen. Mevrouw was opgegroeid met Afghanen en hoewel ze nu een paar Galgo's hadden waren zij en haar man zó door het koppie van Rachid gegrepen dat ze besloten hadden te gaan onderzoeken of hij misschien naar België mocht verhuizen. Er werd weer heel wat afgetelefoneerd en op een mooie dag in mei werd een kennismakingsbezoek gebracht. De meegereisde Galgoreu en Rachid konden het redelijk met elkaar vinden, d.w.z. ze vlogen elkaar niet direct aan en er was ook geen sprake van

dat typische, met stijve poten om elkaar heen draaien. En zo ging de reis naar België. Jim –zo had de opvangfamilie hem genoemd- stapte zonder enig probleem in de auto en ging lekker liggen.

Intussen is Rachid goed ingeburgerd in zijn nieuwe roedel en zijn hij en Dharco, de Galgoreu ook de beste maatjes geworden.

Veel geluk, Jim! We weten zeker dat je oude eigenaar blij voor je is.